

<https://mok.hr/vijesti/item/31635-oni-su-jaci-od-prepreka-roditelji-sportasa-s-invaliditetom-kazu-neke-su-barijere-vece-neke-manje-ali-nema-nepremostivih>

Šibenik News

Datum objave: 07. Prosinac 2020

ONI SU JAČI OD PREPREKA / Roditelji sportaša s invaliditetom kažu: neke su barijere veće, neke manje, ali nema nepremostivih!

Dok se do prije nekoliko godina mislilo da djeca s teškim invaliditetom ne mogu biti uključena u sport danas je to samo predrasuda koju neke Šibenčanke i Šibenčani demantiraju. Među njima su Nika Rajić koja se bavi s nekoliko sportova - plivanjem, W slalomom i karateom, Franka Žalac koja se odlučila za W slalom, Antonio Šaršanski koji je na državnoj razini srebrni u parakarateu u svom uzrastu i odličan u košarci u kolicima, sedmogodišnji Mate-Borna, te Julija Karadakić, državna prvakinja u parakarateu u svojoj kategoriji.

Njihova volja i discipliniranost su poticajni, ali da iza njih ne stoje njihovi roditelji koji su im potpuno posvećeni, koji ih potiču na bavljenje sportom, dovoze i odvoze s treninga i stalno ih bodre rezultati bi izostali. Jednako kao i oni i roditelji su trebali u sebi prelomiti neke sumnje i prihvatiti činjenicu da i njihova djeca, unatoč invaliditetu mogu biti uspješna u sportskim aktivnostima i jako se potruditi da im to omoguće.

Razgovarali smo o tome s Lucijom Šaršanski Crljen, Antoniovom majkom te Ivanom Žalac, Frankinom majkom i Marijanom Rajić, Nikinom majkom koja je i predsjednica Udruge za osobe s invaliditetom "Aurora" u Šibeniku koja je puno toga pokrenula.

Njihova volja i discipliniranost su poticajni, ali iza njih stoje i njihovi roditelji koji su im potpuno posvećeni, koji ih potiču na bavljenje sportom, dovoze i odvoze s treninga i stalno ih bodre. I roditelji su, jednako kao i djeca, trebali u sebi prelomiti neke sumnje i prihvatiti činjenicu da i njihova djeca, unatoč invaliditetu mogu biti uspješna u sportskim aktivnostima i jako se potruditi da im to omoguće. Razgovarali smo o tome s Antoniovom majkom Lucijom Crljen Šaršanski, te Ivanom Žalac, Frankinom majkom i Marijanom Rajić, Nikinom majkom koja je i predsjednica Udruge za osobe s invaliditetom „Aurora“ u Šibeniku koja je puno toga pokrenula.

„Antonio je rođen kao zdrava beba kod koje smo prve poteškoće utvrdili sa oko 2.5 godine te je bio redovno uključen u vrtić i u početku nismo ni pretpostavljali da ćemo se u životu suočiti sa ovakvim problemima sa kojima se borimo danas. U početku su nas i liječnici uvjerovali da je Antonio zdravo dijete koje uspoređujemo sa starijim „savršenim“ sestrama. No s vremenom su i liječnici utvrdili da postoji problem kojeg su tek nedavno dijagnosticirali kao CMT 2A2A. Kako je od malena pokazivao interes za razne društvene i sportske aktivnosti pokušavali smo s uključivanjem na gimnastiku, karate pa i odbojku no sve su to bili veliki klubovi u kojem se treneri nisu mogli više posvetiti jednom djetetu, a da to nije na uštrb cijele grupe pa smo ga u konačnici uključili kao vanjskog člana u Centar za odgoj djece i mladih na Šubićevcu gdje je radio s prof. Nikicom Blažević. On je bio jako posvećen i uveo je Antonia u svijet sporta. Moram priznati da za takvu djecu u Šibeniku nije bilo puno mogućnosti za bavljenje sportom, ali mi se nismo predavali“#, kaže Lucija Šaršanski Crljen.

Napominje da je Udruga Aurora zahvalna što imaju karate klub OSI Krka Šibenik, da su se povezali s KK Galeb preko kojeg se Antonio kasnije uključio i u Vodički klub košarke u kolicima, a zahvaljujući projektu za koji su dobili novac od EU Antonio ima i individualnog trenera u košarci. Međutim, taj projekt neće još dugo trajati, pa traže što će dalje. Ona i njezin suprug su potpuno posvećeni Antoniu koji im je najmlađe dijete i prate ga

u svemu. Tako su proteklog ljeta Antonia uključili u projekt „Podignimo letvicu visoko“ pa je tri dana uživao u Cavtatu u sportskim aktivnostima od juda, stolnog tenisa, plivanja i košarke, a oni su ga, naravno, pratili. Antonievi roditelji nisu se predali ni kada je odlučeno da u školi od 7. razreda, s obzirom na svoje fizičke teškoće ne može pratiti plan i program tjelesnog odgoja i da ga se neće moći ocijeniti. „Nama nije bila važna ocjena već da dijete bude socijalizirano i uključeno u što više aktivnosti te je dogovoreno sa školom da mu na sat tjelesnog dolazi kineziologica i trener košarke i rade s njim, znači uspjeli smo kompromisno dogovoriti sa školom i vodstvom KK Galeb da Antonio ima košarku u vrijeme TZK-a te da bude sa svojim vršnjacima tokom nastave“, ističe ona.

Njezino iskustvo govori da koliko god je situacija bolja i društvo ima sve bolje uvjete za rad, djeca s poteškoćama i invalidi nailaze još uvijek na brojne prepreke koje moraju rješavati ili preko udruga ili kao samotnjaci. „Preko udruge je uvijek lakše jer imaš ljude koji se suočavaju sa sličnim problemima i kao udruga možemo biti vidljiviji. No u svakom slučaju roditelj djeteta s teškoćama mora biti vrlo aktivan, prilagodljiv, diplomata, uporan...jer jedino tako djetetu možeš osigurati da se osjeća što jednakijim svojim vršnjacima. Imati i odgajati dijete s teškoćama je pravi test ljubavi, roditeljstva, test privrženosti i jačine braka supružnika. Do sada smo nastojali da sav „teret“ nosimo kao supružnici i roditelji. Obaveze se dijele tako da niti jedno od troje djece ne osjetio da je zanemareno. Naravno onaj najslabiji dobije najviše potpore i pažnje jer tako mora biti. Koji put je ta najslabija karika i netko od nas ostalih, ne samo Antonio, jer nitko nije od čelika no važno je da unutar obitelji uvijek možemo računati na međusobnu ljubav i potporu. I ono najvažnije da odgojimo i pustimo u svijet troje zadovoljne i samostalne djece“, ispričala nam je Lucija koja je kao i suprug zaposlena u Policijskoj upravi u Šibeniku gdje koristi pravo na rad s polovicom punog radnog vremena od kad Antonio ide u redovnu školu. Drugačije ne bi mogli funkcionirati.

Kao odličan đak po individualiziranom programu se sprema za novu borbu oko upisa u srednju školu, koje za razliku od osnovnih školi nisu toliko upoznate niti posvećene individualiziranom pristupu svakom učeniku. Individualizacijom programa i uz pomoć asistenata mnoge barijere je moguće preskočiti jer za preskakanje svake barijere može se iznaći način. "Neke barijere su manje, neke veće, no nema nepremostive", poručuje ta hrabra žena.

Ostale dvije majke s kojima smo razgovarale imaju status roditelja njegovatelja, napustile su posao kako bi svojim kćerkama osigurale kompletnu potporu.

"Prije nije bilo baš prilike da se naša djeca bave sportskim aktivnostima. Franka ima tri dijagnoze i to cerebralnu paralizu, epilepsiju i policističnu bolest bubrega. 80 postotni je invalid. U katoličkoj školi je imala tjelesni odgoj i to je bilo sve. Tražili smo i prije mogućnost da se uključi u neki sport, ali nije je bilo sve dok nismo osnovali udrugu Aurora u kojoj smo se i mi roditelji međusobno osvještavali u tome da se i naša djeca mogu baviti sportom. Trebali smo se sami organizirati da bi to pokrenuli i počeli kucati od vrata do vrata. Veliki teret je na roditeljima. Mi smo zajedno s njima. Dovezemo ih na trening, pratimo ih čekamo, pomognemo ako nešto treba. Sreća je što imam status roditelja njegovatelja", ispričala nam je Ivana.

Marijana Rajić, Nikina majka napustila je posao kada je Nika pošla u školu i stalno je s njom. Zahvaljujući tome Nika koja je stopostotni invalid, a ima problema i s govorom je sada maturantica Ekonomske škole, bavi se sportom i dok nije bilo koronavirusa izlazila je s prijateljima na kavu i u kino. Marijana je i predsjednica Udruge Aurora i licencirani trener u W slalomu a započela je i edukaciju za Halliwick terapeuta za djecu s poteškoćama, sve to kako bi mogla pomoći svojoj Niki, ali i drugoj djeci i mladima s invaliditetom. Ona je zaslužna za organiziranje W slaloma kao sportske discipline u Šibeniku u koji je uključeno petero djece i mladih s invaliditetom, a da nije koronakrize sigurno bi s njima bila na natjecanju u Barceloni.

"Ja sam od početka prihvatila da moja Nika ima najteži stupanj invaliditeta, ali da to ne znači da mora biti zatvorena u kući i sažalijevati se. Napravila sam sve kako bi se socijalizirala i bavila tjelesnim aktivnostima. Nas dvije sve radimo zajedno i puno smo postigle i pokazale da su zaista prepreke samo u glavama. Zajedno s još jedanaestero ljudi iz naše Županija započela sam edukaciju za Halliwick terapeuta što u Hrvatskoj promovira naša paraolimpijka Ana Sršen. Potrudit ću se u Šibeniku izgraditi bazen prilagođen osobama s poteškoćama kako bi se mogli baviti i plivanjem kao sportskom disciplinom", kazala nam je puna optimizma,

odišuci pozitivnom energijom i snagom koja krasí roditelje sve djece invalida koji su uključeni u normalan život pa tako i u sport,a koji svoju žrtvu ne smatraju žrtvom već posvećenošću svojoj djeci i ostvarivanju ciljeva koji su si zajedno zadali.

Ovaj tekst je objavljen zahvaljujući financijskoj potpori Agencije za elektroničke medije za serijal od šest tekstova pod nazivom "Mi smo snažniji od prepreka jer prepreke su samo u glavi"

Autorica Diana Ferić

FOTO/ Diana Ferić i arhiva Udruge Aurora